

opusdei.org

Svećenici numerariji i pridruženi: učiniti da drugi "sjaje"

Svećenici inkardinirani u
Prelaturi Opusa Dei: misija
služenja posvećena njegovanju
svetosti i apostolata ostalih
članova Djela i onih koji
sudjeluju u aktivnostima Opusa
Dei.

24.06.2024.

Avantura dvanaestorice apostola
započela je kada su vidjeli kako Isus
na svadbi pretvara vodu u vino.

Kasnije su svjedočili kako oprašta grešnicima i polaže ruke na bolesne. Aktivno su pomagali nahraniti mnoštvo i slušali govor o kruhu života. Za skupinu koju je Isus izabrao među svojim sljedbenicima – muškarce i žene koji su ga s entuzijazmom slijedili – milosrđe je bilo svakodnevna lekcija.

Nakon tri godine, apostoli su stigli u Jeruzalem za Pashu. Sa sobom su donijeli dragocjeno iskustvo tog vremena bliskog druženja s Gospodinom, ali njihova je vjera još uvijek bila nezrela: još nisu naučili lekciju o križu niti su razmatrali Uskrslog. Isus je ustanovio Euharistiju pred njihovim očima dok su slavili Pashu tamo u gornjoj sobi. I u istoj sobi, On ih je posvetio za svećenike da ovjekovječe svoju žrtvu ljubavi kroz stoljeća.

„Ovo činite meni na spomen” (Lk 22,19): te su riječi urezane u njihova

srca i prenesene su do nas svom svojom izvornom snagom. Od tog trenutka, slušajući Isusov nalog, svećenici ih s divljenjem i zahvalnošću ponavljaju u euharistijskom slavlju. Isus povjerava ono najsvetije — svoje tijelo i krv — u ruke običnih ljudi i šalje ih da vežu i odrješuju na zemlji, vršeći svoju svećeničku službu na dobrobit čovječanstva (usp. Mt 16,19). Po Kristovoj volji, ministerijalno je svećeništvo bitna stvarnost: bez njega ne bi bilo Crkve.

Svećenici s karizmom od 2. listopada[1]

Skočimo sada iz Jeruzalema iz prvog stoljeća u Madrid dvadesetog stoljeća: Opus Dei je bio u svojim ranim fazama, a sveti Josemaría je počeo dijeliti novonastalu karizmu s nekim prijateljima biskupijskim svećenicima, tražeći od njih da surađuju u pothvatu koji je on

započeo. Većina tih dobrih svećenika, međutim, nije prigrlila svjetlo koje je Bog povjerio svetom Josemaríji i s vremenom su se odvojili od njegovih aktivnosti.[2] Utemeljitelj je počeo shvaćati da će potpuno posvećeni svećenici koje je ova obitelj trebala morati doći iz redova laika koji će se pridružiti i živjeti poziv za Djelo. Ubrzo nakon toga, pitao je neke od njih jesu li slobodno voljni razmotriti Božji poziv na svećeništvo, služeći novoj obitelji Djela na drugi način. Godinama kasnije, 1943., sveti Josemaría dobio je nadahnuće rješavajući pitanje kako ih inkardinirati u Djelu; a od 1944. skupine numerarija zaređivani su za svećenike. Nekoliko desetljeća kasnije, nakon smrti svetog Josemarije i tijekom mandata blaženog Álvara kao prelata Opusa Dei, po prvi su put zaređeni i neki pridruženi.

Sveti Josemaría napisao je tri pisma svojim sinovima svećenicima, detaljno opisujući posebne značajke svećeništva ovih numerarija i pridruženih u Djelu.[3] Kad je 1956. počeo pisati treće od ovih pisama, prošlo je trinaest godina od zaređenja prve trojice, Álvara del Portilla, Joséa Luisa Múzquiza i Joséa Maríe Hernándezza Garnice, a preko 150 numerarija već je bilo zaređeno. U tim dokumentima nalazimo odgovore na ključna pitanja o njihovom specifičnom identitetu, pastoralnom poslanju i načinu života, unutar njihovog poziva u Opusu Dei.

Sve se mijenja i ništa se ne mijenja

Numerariji i pridruženi i prije nego što razaznaju svoj mogući svećenički poziv, prihvaćanjem svog poziva prihvaćaju dar celibata. Prije zaređenja, božanski poziv ih vodi da nasljeđuju Kristov skriveni život

godinama intenzivnog rada i evangelizacije. Oni su obični kršćani, poput svih ostalih u Djelu, koji nastoje živjeti s istinskom svećeničkom dušom; prinoseći cijelo svoje postojanje Bogu kao živu, svetu i ugodnu žrtvu (usp. Rim 12,1), dijeleći Kristov život s mnogim prijateljima i poznanicima. Što onda svećeništvo znači za ove muškarce u celibatu koji godinama pokušavaju živjeti kao apostoli na svojim radnim mjestima?

S jedne strane, sve se mijenja jer je preobrazba koju čini sakrament radikalna. Svećeničko ređenje daje novi smisao njihovim životima, čineći ih službenicima Božjih otajstava (usp. 1 Kor 4,1); obdaruje ih novim načinom postojanja i pozicioniranja u svijetu, utjelovljujući jedno svećeništvo Isusa Krista (usp. Heb 5,1). Oni su zaređeni, prema riječima svetog Josemarije, „da postanu ništa drugo

nego svećenici-svećenici, svećenici u potpunosti.” [4] Međutim, u isto vrijeme kada se sve mijenja, ništa se ne mijenja u biti njihova poziva na Djelo. Ponovno se potvrđuje njihovo predanje Kristu i njihova predanost Crkvi. Stoga numerariji i pridruženi pozvani u svećeništvo u Djelu ne doživljavaju „krizu identiteta, jer njihov poziv u Opus Dei ostaje nepromijenjen.”[5]

Od svog vremena u sjemeništu, sveti Josemaría shvaćao je svećenički identitet kao službu. „Sve što želimo je služiti”[6]: to je bilo njegovo životno iskustvo. Godine 1930., nekoliko godina nakon ređenja za svećenika, netko ga je pitao za detalje o njegovoj budućoj svećeničkoj karijeri. Sveti Josemaría je za sebe napisao ovu bilješku: „‘Svećeništvo,’ rekao sam mu, ‘nije karijera – to je apostolat!’ Tako ja to osjećam. I želio sam to zapisati u ovim bilješkama, tako da, uz pomoć Gospodina, nikada

neću zaboraviti razliku.” [7] U gore spomenutom pismu, datiranom iz 1956., sveti Josemaría je istaknuo ovu čežnju od prvog retka: „Sinovi moji svećenici, zaređeni ste za službu. Dopustite mi da vas počnem podsjećati da je vaša svećenička služba poslanje služenja. Budući da vas dobro poznajem, svjestan sam da ova riječ 'služenje' izražava sve što želite i što jeste. Ova vaša dobra i iskrena želja da budete zauvijek zaokupljeni činjenjem dobra drugima, baš kao i vaša braća i sestre, za mene je izvor velikog ponosa i utjehe.”[8] Životni cilj svećenika je, ukratko, ponavljati što je Isus učinio na Posljednjoj večeri: kleknuo pred noge svojih prijatelja.

Klečeći kako bi pomogli laicima u njihovu pozivu

Pedro Casciaro prisjeća se kako ga je jednog dana sveti Josemaría pozvao da odvoji malo vremena kako bi

razlučio poziv za svećeništvo. Kad je odlučio da bi to doista mogao biti njegov put, prisjeća se kako je osnivač Opusa Dei, klečeći pokraj njega u oratoriju kuće u kojoj su bili, pokazao na crveni tepih u podnožju oltara i rekao: „Svećenik mora biti poput tog tepiha. Nad njim se posvećuje tijelo našega Gospodina. Na oltaru je; istina je, ali je tu da bude od koristi. Nadalje, tu je da svatko drugi ima nešto meko za gaziti i vidite kako se ne buni, ne buni se... Shvaćaš li što je služba svećenika? Vidjet ćeš da ćeš kasnije, u svom životu razmišljati o tim stvarima.”[9]

Kod svećenika numerarija ili pridruženih temeljni sadržaj ove službe sastoji se u tome da se stave na raspolaganje svojim sestrama i braći — klečeći! — kako bi im pomogli u izvršavanju njihove misije. Novo mjesto koje svećenik zauzima u Djelu iskristalizira se kao

služenje svetosti i apostolatu drugih i stoga također kao čuvar jedinstva koje te stvari čini mogućima. Tko primjećuje tepih? Tko može ne koristiti ga kada je njegov razlog postojanja da se drugi osjećaju ugodno i izolirano od hladnog poda? Poput dobrog tepiha koji diskretno leži, svećenik Djela ostaje udobno u pozadini, znajući da je djelotvorniji dopuštajući svojoj braći i sestrama laicima da sjaje: tako on ispunjava svoje poslanje. Iz tog je razloga prelat Opusa Dei savjetovao svojim sinovima svećenicima: „uložite poseban napor (...) kako bi osigurali da vodeća uloga i sjaj u vašem životu budu Kristovi, i da to u svakom slučaju budu vaše sestre i braća koja svijetle.”[10]

Ta želja za služenjem izražena je u mnogim detaljima. Uobičajena je praksa u Djelu da svećenici budu još jedan među svojom braćom laicima; njima se ne služi samo zato što su

svećenici.[11] Štoviše, svećenici osjećaju da imaju „veću obvezu od ostalih”[12] služiti s radošću, a ovaj stav izbjegava svaki mogući trag klerikalizma u načinu života ljudi Opusa Dei.

Četiri zadatka misije

Vratimo se prizoru u Gornjoj sobi kako bismo razmotrili Isusovo ponašanje, razmatrajući kako On vrši jedino svećeništvo u kojem sudjeluju svi ostali svećenici. Učitelj klekne i uzima posudu da opere noge svojim prijateljima nakon njihovih putovanja. Pokvasi ih vodom, riba kako bi uklonio prašinu i suši ih ručnikom vezanim oko struka. Sve to radi smireno, kao da nema ništa važnije za raditi u tom trenutku – ili, možda, zato što nema ništa važnije za raditi. Slično, svećenik kleči jer želi pomoći svojoj braći i sestrama da postanu sveti. Ali kako se on konkretno brine za njih? Koje

svećeničke zadaće mora obavljati?
Koja je njegova konkretna misija?

„Zajedno sa zadaćama koje pripadaju njihovoj svećeničkoj službi u Crkvi, koja je usredotočena na Euharistiju, svećenici Prelature posvećuju se ponajviše svojoj službenoj brizi drugim vjernicima [Djela] i svećeničkoj brizi za sve apostolske aktivnosti.”[13] To je poslanje koje su primili od Crkve: svojim svećenstvom oživjeti ovu malu obitelj unutar Božjeg naroda. To znači, s jedne strane, da se njihova konfiguracija s Kristom-kao-svećenikom događa kroz njihovu vjernu identifikaciju i prijenos karizme: svećenik koji najbolje služi je onaj koji najbolje utjelovljuje duh Opusa Dei. Nadalje, njihovo je svećeništvo prvenstveno u službi svetosti članova Djela i njihova apostolata, dakle, u službi svih konkretnih apostolskih inicijativa koje Djelo pokreće.

Kao što je logično, njihova uobičajena predanost ovim zadaćama ne ograničava vršenje njihova svećeništva, iako ga nedvojbeno usmjerava, jer je to razlog njihove službe. Svaki drugi svećenički posao, koliko god se činio važnim, sporedan je, jer je podređen poslanju za koje su zaređeni.

„Posebno,” dodaje Otac dodatno pojašnjavajući ovu zadaću, „u skladu s posebnim pastoralnim poslanjem Prelature, oni se ponajprije bave slavljenjem sakramenata euharistije i pokore; propovijedanjem Riječi Božje; duhovnim vodstvom; i opsežnom zadaćom doktrinarne formacije.”[14] Ispitajmo ova četiri zadatka njihove misije malo pobliže.

Prije svega, svećenici numerariji ili pridruženi oživljavaju Djelo slavljenjem sakramenata, osobito euharistije i pokore, svakodnevnih sakramenata koji prate svakodnevni život svakog kršćanina. Svakodnevno

slavlje svete mise predstavlja najosnovniju zadaću svećenika; to je izvor iz kojeg izvire sva Božja snaga. Kao što je napisao sveti Ivan Pavao II., „Crkva svoj život crpi iz Euharistije. Ta istina ne izražava samo svakodnevno iskustvo vjere, nego recapitulira srž otajstva Crkve.”[15] A kad svećenik doista živi od euharistije, to se očituje u njegovu životu i okolini, u plodovima svetosti i apostolskom žaru.

Svećenici Djela također posvećuju mnoge sate sakramentu pokore. Sveti Josemaría želio je da sakrament ispovijedi bude „dominantna strast i ugodna praksa”[16] za svoje sinove. Kroz pobožnu praksu ispovijedi učimo se „više žaliti, a time i više voljeti.”[17] Svećenik ima bezbroj prilika da bude milostivi Samaritanac za svoju braću i za one koji pristupaju njegovoj službi: očistiti njihove rane, umiriti ih riječima natopljenim nadom i pokriti

troškove njihova oporavka. Često primanje sakramenata glavna je snaga onih koji žele donijeti svetost na sve strane svijeta i u svaki aspekt života. Kad svećenik svoj život usmjerava na olakšavanje pristupa sakramentima, on postaje sve svjesniji prvenstva milosti; djelovanje samoga Isusa u njegovu djelu. Sveti Josemaría sažeo je svoje svećeničko poslanje ovim riječima: „Moje je sakriti se i nestati, tako da samo Isus može zasjati.”[18]

Drugo, svećenik je službenik Riječi i ima „glavnu dužnost naviještati Kristovo evanđelje svima.”[19] U Opusu Dei, svećenik također oživljava i nadahnjuje svoju braću kroz propovijedanje, koje treba olakšati, na različite načine, osobni susret svake osobe s Isusom.[20] Sveti Pavao je to vrlo jasno izrazio: „Mi ne propovijedamo sebe, nego Isusa Krista kao Gospodina” (usp. 2 Kor 4,5). Ako želi pokrenuti ljudska

srca, propovijedanje mora biti puno života, potaknuti ih na razmišljanje, dotaknuti njihova srca i dati im nadu. Konkretno, glasna molitva je osobitost svećeničke službe u Opusu Dei - iako nedvojbeno nije isključiva za nju - i usmjerena je na poticanje odnosa svake osobe s Bogom. Da bi mogao moliti i pomagati drugima moliti, pokazati mostove između vjere i života, doseći potrebe i okolnosti drugih s darom jezika, svećenik treba posvetiti vrijeme proučavanju, kako bi mogao poboljšati i stil i sadržaj svojih riječi. Budući da je poslanje propovijedanja uvijek isključivo nadnaravno, svećenik treba trajni odnos s Duhom Svetim, koji prisno prati srca ljudi i predaje im u ruke plod ove službe Riječi.

Na trećem mjestu, svećenici prate duše. Kao što nas je uvjerio sveti Josemaria, „Djelo je počelo i izgrađeno je" uz duhovno vodstvo ili

pratnju, „i tako će se nastaviti.“ [21] Ova je zadaća stoga bitna za njegov razvoj. Dio je srži karizme, a odgovara i laicima i svećenicima. Svećenik prati mnoge ljude, sve vrste pojedinaca, ne isključujući nikoga, ali se posebno brine za svoju braću i sestre u Opusu Dei. To je „najljepša, požrtvovna zadaća, a opet vrlo plodonosna i Bogu ugodna“ [22], jer također ima veliki multiplikacijski učinak. Uvijek čuvajući slobodu svake osobe, njegova je uloga „otvoriti horizonte, pomoći u prosuđivanju, ukazati na prepreke, naznačiti prikladna sredstva za njihovo prevladavanje, ispraviti iskrivljenja ili skretanja na putu i uvijek poticati: nikada ne gubeći iz vida nadnaravnu perspektivu, koja je optimistična tvrdnja, jer svaki kršćanin može reći da sve može uz božansku pomoć (usp. Fil 4,13).“ [23] Kroz svoju ulogu duhovnog savjetnika, svećenik osigurava da sve što pojedinci mogu pronaći u njemu

budu blizina, suosjećanje i nježnost samoga Isusa, kojega on predstavlja. [24]

Konačno, četvrta zadaća kojom svećenici oživljavaju Djelo je njihova entuzijastična predanost doktrinarnoj formaciji i prenošenju vjere. U našem kulturnom kontekstu bitno je posvetiti značajnu energiju ovom aspektu svećeničke zadaće. To sve više uključuje prvo naviještanje koje često zahtijeva osobno ponovno razmatranje mnogih pitanja.

„Doktrina je uvijek ista, ali putevi kojima se ljudi asimiliraju i zavole je su različiti." [25] Stoga se ova misija provodi putem sredstava koja najbolje odgovaraju potrebama svakog trenutka: meditacije, predavanja, konferencijama, seminarima, publikacijama, angažmanom u medijima ili društvenim mrežama itd. Svećenik zahtijeva duboku intelektualnu formaciju koja obogaćuje njegov

duhovni život i omogućuje mu da duboko razumijevanje vjere dijeli sa svojom braćom i sestrama. Ova formacija ima za cilj ne samo prenijeti znanje nego i pružiti svakoj osobi alate za razvoj osobne sinteze svoje vjere i tako biti sposoban prosvjetljivati druge i učiti od njih.

Naravno, neće svi svećenici biti stručnjaci za svaku od ovih zadaća, niti će ih sve jednako privlačiti s istim intenzitetom. Na svakom se mjestu provodi razboritost kako bi se pronašli zadaci koji najbolje odgovaraju svakom pojedincu, uzimajući u obzir i potrebe Djela. Jasno je da ima još mnogo dobrih stvari koje treba činiti, ali ova četiri zadatka, raspoređena prema osobnim karakteristikama svake osobe, čine srž njihove službe: kroz njih numerarij ili svećenik pridruženi

postaje svet i posvećuje svoju braću. To je njihov specifičan način pranja nogu svojim, poput našeg Gospodina. „Moramo biti poput platna koje čini podlogu tapiserije i ostaje nevidljivo,” rekao je sveti Josemaría, „kako bi drugi mogli zasjati zlatom i finim svilenim vezom svojih vrlina, znajući kako sebe staviti u kut, tako da naša braća i sestre mogu zasjati svojim posvećenim profesionalnim radom na svome mjestu u društvu i u svijetu.”[26] Sve to od svećenika zahtijeva snažnu svijest o svom poslanju i intimno jedinstvo s Kristom, osobito kad su drugi zadaci mogu činiti hitnijim, učinkovitijim ili privlačnijim. Opredjeljenje za ovu zadaću podrazumijeva obnovljenu vjernost u svjetlu 2. listopada, uključujući, kao još jedan aspekt te iste vjernosti, prilagodbu duhovnim i kulturnim potrebama trenutka.

Jedinstveni stil karakteriziran svjetovnošću, jedinstvom i slobodom

Svećenički identitet i poslanje utjelovljuju se u životu svakoga pojedinca vlastitim tonovima i manirama, iz čega proizlazi poseban pastoralni pristup. Nedvojbeno, „činjenica da svećenici Prelature žive duh Djela, baš kao i svi drugi, podrazumijeva određeni svećenički stil,”[27] stil s karakteristikama koje možemo otkriti u svećeništvu svetog Josemarije, raspakirajući sve što je vječno i univerzalno u svom svećeničkom primjeru. Iako postoji samo jedan svećenik, Isus Krist, i svi svećenici Crkve kroz povijest sudjeluju u njegovom jednom svećeništvu, također je istina da postoje različiti svećenički stilovi unutar Crkve, prema pozivu i posebnom poslanju svakoga. Kada definiramo stil svećenika Opusa Dei, možemo se ponovno vratiti na sliku

tepiha. Postoji mnogo vrsta tepiha, a odabir jednog može biti kompliciran zadatak zbog ogromne raznolikosti tkanina i raznih materijala od kojih su izrađeni, oblika, veličina itd.

Kakav je tepih numerarij ili svećenik pridruženi?

U ovom slučaju, stil definira nekoliko čimbenika: njihov obiteljski život, u kojem aktivno sudjeluju; njihovu predanost svojoj braći, sestrama i apostolskim zadaćama unutar Opusa Dei; specifična duhovnost koja prožima njihov odnos s Bogom i drugima; i druge aspekte njihova poslanja koji daju prepoznatljivo obilježje njihovom svećeništvu. Ovo razlikovno obilježje ne treba shvatiti kao kalup ili načelo uniformnosti, jer svaki svećenik zadržava svoj karakter i osobnost. Dapače, to je stil koji prirodno proizlazi iz karizme koja postaje život i, upravo zato, služi toj karizmi s jednostavnošću.

Međutim, možda je najistaknutija karakteristika ovog jedinstvenog stila svjetovna priroda koju su svećenici živjeli prije svog ređenja i koju ne gube zbog svog svećeništva. Ovo svjetovno usmjerenje podrazumijeva način razmišljanja i razumijevanja stvarnosti, koji je sveti Josemaría nazvao "laičkim mentalitetom". To je temeljni aspekt svećeničke službe svećenika numerarija i pridruženog, između ostalog, zato što su apostolske djelatnosti kojima su pozvani služiti svjetovne: vode ih laici i njima su namijenjene. Svećenik numerarij ili pridruženi služi onima koji vode te zadaće; podupiru ih bez nastojanja da zauzmu upravljačku ulogu koja nije karakteristična za ovaj laički mentalitet. Upravo zbog njihove ljubavi prema svećeništvu i ovog osebujnog svjetovnog gledišta, sveti Josemaría je savjetovao svećenicima da se nikada „ne miješaju u svjetovne stvari. O zemaljskim stvarima brinu

se laici, svatko prema svojoj savjesti.”[28] Na taj način svećenici mogu bolje spriječiti rizik klerikalizma i promicati osobnu slobodu laika.

Prepoznatljivi stil svećenika numerarija ili pridruženog također je snažno obilježen poslanjem da budu instrument jedinstva u mjestu gdje žive, posebno u centrima Opusa Dei i u određenim slučajevima njegovog upravljanja. Svećeničko srce uči od Isusa dragovoljno služiti svim ljudima, osiguravajući da pristupe Gospodinu bez vezivanja za onoga koji je samo oruđe. Oni budno „ulažu svu svoju snagu u sprječavanje formiranja klika ili malih grupa”[29] oko sebe. Svećenici se ne bave personaliziranim radom; oni su svjesni da kroz Opus Dei provode Kristovo djelo u svijetu. Duše su im povjerene, ali nisu njihove: one pripadaju Bogu.

U isto vrijeme, budući da su njihova srca velika, oblikovana po Kristovu, sveti Josemaría je napisao da njegovi sinovi koji su svećenici „ne mogu biti zadovoljni ispunjavanjem apostolskih zadaća koje su mu povjerene. [Oni] moraju preuzeti inicijativu.”[30] Ovo je još primjenjivije na mjestima s malo kršćana ili gdje aktivnosti Opusa Dei zahtijevaju manje vremena. „Nije naš način sjediti prekriženih ruku i čekati da duše dođu,”[31] jer to nije bio Isusov način: u Evanđelju vidimo kako Gospodin odlazi u potragu za dušama. On ne čeka da oni dođu k njemu; ide tamo gdje su ljudi, na gradske trgove, uz jezero, u Hram...

Kada „koriste svoju inicijativu da izgrade obilan svećenički rad,”[32] svećenici numerariji i pridruženi prirodno smatraju da je njihova primarna briga povezana s poticanjem unutarnjeg života i apostolata svih članova Opusa Dei.

Kako bi postigli potonje, osim što su uvijek na usluzi Prelaturi Opusa Dei i slušaju prelata i njegove vikare kao svaki svećenik svom ordinariju, oslanjaju se na podršku i savjete ravnatelja u pogledu ovih aktivnosti. Nadalje, „onoliko koliko je to moguće, oni također surađuju u aktivnostima biskupije u kojoj žive.”[33] To je sasvim prirodno, jer svećenik Opusa Dei vidi sebe kao svjetovnjaka, baš kao i njegova dijecezanska braća, obojica u načinu razmišljanja i u formaciji. Zbog toga će stvarati prijateljske veze s drugim svećenicima i surađivati s njima, kad god mu to vlastite dužnosti dopuštaju, nuditi ispovijedi ili pomagati u raznim aktivnostima koje se provode u župama. Svećenik na mjestu za koje je pozvan ima veliki apostolski potencijal i ne boji se prihvatiti nove apostolske izazove komplicirajući svoj život iz ljubavi prema Bogu.

„Mnoge velike stvari ovise o svećenicima: imamo Boga, donosimo Boga, dajemo Boga.“[34] To je divovsko poslanje koje je Isus povjerio prvim svećenicima svoje Crkve one večeri u Cenakulu. Međutim, prije nego što je to učinio, želio je u njihova srca urezati jedan stav koji omogućuje svećeničku službu: sagnuti se, kleknuti, kao najmanji od svih, kako bi drugima oprali noge. Ovo je prva škola za življenje svetog svećeništva, pozvana osnažiti Crkvu kroz karizmu koju Bog želi za Opus Dei. Nijedan svećenik nije sam u tom poslanju, jer ih Marija, „Majka svećenika“[35] sluša kad je traže, trebaju njezinu pomoć.

[1] Ovaj članak će istražiti zvanje numerarija i pridruženih koji su zaređeni svećenici. Ovaj se opis ne odnosi na druge svećenike koji također imaju „karizmu od 2. listopada”, a ipak su inkardinirani u pojedinoj crkvi i uvijek joj ostaju na službi.

[2] Usp. J. L. González – J. Aurell, “Josemaría Escrivá en los años treinta: los sacerdotes amigos,” *Studia et Documenta*, sv. 3, 2009., str. 41-106 (prikaz, stručni).

[3] Riječ je o pismima 10, 25 i 26, od 2-II-1945, 28-III-1955, odnosno 8-VIII-1956, a poslana 1966, 1964. i 1966., istim redom.

[4] Sveti Josemaría, „Zauvijek svećenik,” u *Ljubiti Crkvu*, br. 35.

[5] P. Berglar, *Opus Dei. Život i djelo njegova utemeljitelja Josemarije Escriva de Balaguera*, Žezlo, Princeton, 1994., str. 172.

[6] Sveti Josemaría, Pismo 10, br. 17.

[7] Sveti Josemaría, Intimne bilješke, br. 127. Cfr. A. Vázquez de Prada, Utemeljitelj Opusa Dei, sv. 1, Scepter, Princeton, 2001., str. 84.

[8] Sveti Josemaría, Pismo 26, br. 1. Nekoliko godina kasnije Drugi vatikanski koncil će istaknuti ovo shvaćanje svećeništva: „Svećenici se svetim ređenjem i poslanjem koje primaju od biskupa promiču u službu Krista Učitelja, Svećenika i Kralja. Oni sudjeluju u njegovoj službi” (Presbyterorum Ordinis, br. 1).

[9] P. Casciaro, Dream and Your Dreams Will Fall Short, Scepter, London, 1997., str. 93.

[10] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 28-X-2020, br. 21.

[11] Usp. F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 28-X-2020, br. 21.

[12] Sveti Josemaría, Pismo 26, br. 7.

[13] F. Ocáriz, Carta pastoral, 28-X-2020, br. 20. Cfr. Código de Derecho Canónico, c. 295 u redu.

[14] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 28-X-2020, br. 20.

[15] Sveti Ivan Pavao II., Ecclesia de Eucharistia, br. 1.

[16] Sveti Josemaría, Pismo 26, br. 30.

[17] Sveti Josemaría, Sam s Bogom, br. 259.

[18] Sv. Josemaría, Pismo 28-I-1975, citirano u E. Burkhart, J. López, Običan život i svetost u učenjima sv. Josemaríe, sv. 2, Žezlo, New York, 2020., str. 341.

[19] Usp. II. vatikanski sabor, Presbyterorum ordinis, br. 4.

[20] Propovijedanje može imati različite oblike: satovi doktrine,

propovijedi, homilije, meditacije, itd. To su različiti žanrovi, s različitim svrhama i različitim pristupima i metodama. S druge strane, laici također komentiraju Božju riječ u životu Opusa Dei, ali u situacijama u kojima nije potrebna svećenička služba, kao što je kratki krug, komentar Evanđelja, formacijski razgovori itd.

[21] Sveti Josemaria, Pismo 26, br. 35.

[22] Isto, br. 35.

[23] Isto, br. 37.

[24] Usp. Papa Franjo, Govor na simpoziju o svećeništvu, 17-II-2022.

[25] Sveti Josemaría, Pismo 26, br. 38.

[26] Isto, br. 8.

[27] Mons. Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 28-X-2020, br. 20.

[28] Sveti Josemaría, Pismo 26, br. 51.

[29] Sveti Josemaría, Pismo 10, br. 32.

[30] Sveti Josemaría, Pismo 26, br. 35.

[31] Ibid.

[32] F. Ocáriz, Pastoralno pismo, 28-X-2020, br. 20.

[33] Ibid.

[34] Sveti Josemaría, pismo 26, br. 17.

[35] Papa Franjo, Homilija, 29-III-2018.

José Manuel Antuña, Andrés
Cárdenas, Gerard Jiménez